

з інститутом монархії. За своєю природою він не може стосуватися майна, що є у власності монарха та його сім'ї [1, с. 148–149].

Отже, в обмежених монархіях положення глави держави значною мірою обмежено конституцією та іншими вищими органами влади, але монарх у політичному процесі виступає як арбітр, що стоїть над боротьбою різних політичних сил.

Література:

1. Конституційне право зарубіжних країн: Навч. посібник / М. С. Горшеньова, К. О. Закоморна, В. О. Ріяка та ін.; За заг. ред. В. О. Ріяки. – 2-ге вид., допов. і перероб. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 544 с.

2. Сухонос В. Монархія як державна форма: історико-теоретичний та конституційно-правовий аспекти / В. Сухонос. – Суми: видавничо-виробниче підприємство «Мрія» ТОВ, 2010. – 368 с.

УДК 340.1

ДО ПИТАННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ ХАРАКТЕРИСТИК ДЕРЖАВИ

Автори: *Дубинський І. Ю., викладач кафедри морського та господарського права, Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова, м. Миколаїв;*

Дубинський О. Ю., проректор з науково-викладацької роботи, юридичних, економічних та соціальних питань, д-р юрид. наук, доцент, Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова, м. Миколаїв

Сучасна епоха відрізняється від попередніх історичних періодів вимірною динамічністю, а значить, призначення держави в житті сучасного інформаційного суспільства змінюється в пришвидшеному темпі. Саме з усвідомлення цього функціональні характеристики

держави потребують постійного вивчення, у тому числі у концептуальних теорії держави і права. Попри те що держава постійно у процесі розвитку суспільства, трансформує зі змінами історичних умов. Однак загалом держава за природою – стала величина, тобто узагальнено – за змістовним наповненням, функціональністю, держава залишається тією самою [1].

За походженням держава є організацією політичної системи суспільства, що забезпечує, гарантує, виконує різні соціально значимі і актуальні для суспільства завдання. У певному контексті державу навіть можна розглядати як специфічний механізм провадження влади, призначений для вирішення значимих для суспільства завдань. Характер таких завдань, розв'язання яких суспільство чекає від держави, зазнає постійних перетворень, однак організаційна природа держави залишається сталою.

За сучасних умов, так само, як і в попередні історичні періоди людської цивілізації, суспільство не в змозі відмовитись від державно-владної організації суспільних відносин. Об'єднання різних соціальних інтересів, раціональне використання всіх без винятку ресурсів, і людських, і природних, розумна побудова суспільних відносин і управління публічними справами загострюють потреби у системній організації способу життя суспільства і правила поведінки у суспільства, а стрімкі і масштабні глобалізаційні процес вимагають від кожної держави світу входження до світового співтовариства на суворо визначених правових та організаційних началах [3].

Якщо говорити про специфіку функціонування держави як системи політичної організації суспільства, то її відмінною рисою можна назвати тотальність, тобто вона стосується всіх без винятку членів суспільства, охоплює всіх і поширюється на всіх, є загальною, всеосяжною і повною у межах політико-соціального простору. Тотальність передбачає те, що

держава як жодна з правових феноменів і як соціальний інститут спроможна проникати у всі сфери життя суспільства, впливаючи на них у процесі функціонування. Універсальність тісно пов'язана з тотальністю функціонування держави і полягає в тому, що держава у своєму функціонуванні являє собою інструмент для вирішення будь-яких завдань, незалежно від того, у чому саме вони полягають [2]. При цьому ефективність держави у вирішенні завдань може зазнавати певних трансформацій залежно від внутрішніх умов і зовнішнього середовища, в якому вона функціонує. Таким чином, можемо виділити кілька функцій держави: по-перше, можна говорити про функції, через які безпосередньо виражається природа держави; по-друге, функції держав, які спроможні виконуватись державою відповідно до її змістового наповнення (сутності), однак при цьому за змістом і способами реалізації вони здебільшого визначаються за провідними характеристиками держави.

Література:

1. Петришин О.В., Погребняк С.П., Смородинський В.С. та ін. Теорія держави і права: підручник. Харків: Право, 2015. 368 с.
2. Пухтецька А.А. Європейський адміністративний простір і принцип верховенства права: монографія. Київ: Юридична думка, 2010. 140 с.

УДК 811.111:378.147

Б 43

ФОРМУВАННЯ НАВИЧОК АКАДЕМІЧНОГО ЧИТАННЯ

Автор: Белоусова С. М., доцент НУК, старший викладач кафедри сучасних мов, Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова, м. Миколаїв